

[Hans Hedtoft.]

sig selv retten til at bedømme, hvad der er retfærdige og hvad der er uretfærdige krige. Det er denne kendsgerning om kommunisternes virkelige stilling til krigen, der afslører hele det propagandatrik, man i dag driver med fredens hellige sag, og som man skulle tro vil gøre indtryk på de sikkert velmenende fredsvener og pacifister, der er faldet som ofre for kommunisternes raffinerede såkaldte „freds“ agitation.

Det ærede medlems udtalelser om atomspørgsmålet var en ganske intetsigende gentagelse af den kendte kommunistiske propaganda, gående ud på, at den løsning af spørgsmålet om atomkontrollen, som indeholdes i den nordiske arbejderbevægelses fredsprogram, ville betyde, at man ville give Amerika herredømmet over al atomenergi i verden. Denne påstand er jo fuldstændig grundløs, og det ærede medlem hr. Aksel Larsen kan kun fremsætte den ud fra en virkelig overtro på, at der nok er nogen, der tror noget af det, blot man bliver ved at gentage en usandhed tilstrækkelig hårdnakket.

Det faktiske forhold er, at den kontrol, der er tale om, skulle være en international kontrol med repræsentanter for alle lande, også for de kommunistiske lande og naturligvis for Amerika. FN har gentagne gange med overvældende flertal udtalt sig for en sådan effektiv international kontrol. Når den er gennemført, skal, det er alle enige om, eksisterende lagre af atombomber tilintetgøres; men det er en ganske naturlig forudsætning herfor, at der først er oprettet et effektivt kontrolorgan, så man har sikkerhed for en virkelig kontrol på alle landes territorier. Ellers kunne ingen jo føle sig sikker på, at der ikke i et eller andet land fandtes hemmelige lagre eller foregik hemmelig fabrikation. Amerika har fra første færd, dengang ingen andre lande end USA ejede atombomber, erklæret sig rede til at underkaste sig og rette sig efter en sådan kontrol.

De kommunistiske lande derimod har hver gang stemt imod en sådan kontrol, bl. a. med den motivering, at det ville være et indgreb i det enkelte lands nationale suverænitæt. Disse kommunister, der ellers gerne vil rose sig af at være de rette repræsentanter for sand internationalisme, dækker sig altså nu bag begrebet den nationale suverænitæt. De vil ikke underkastes international kontrol, medmindre de ved hjælp af veto retten kan sikre sig selv mod for nærgående kontrol.

Sådan er den faktiske situation desværre, og derfor har man ret til at sige, at det er

kommunisternes skyld, at menneskeheden ikke for længe siden er blevet befriet for atomfrygten, og det er et stift stykke, at det netop er de mennesker, der laver adresser derimod.

Hverken det ærede medlem hr. Aksel Larsen eller nogen anden kan jo modsige os, når vi hævder, at det er Sovjet og de østeuropæiske stater, som meget ofte gennem deres holdning i FN har hindret for ikke at sige saboteret det internationale samarbejde. Det er jo en helt urimelig fremstilling, når man giver dansk offentlighed det indtryk, at når der ikke føres internationale forhandlinger og skaffes løsninger på de afgørende problemer, så er det de demokratiske landes skyld. Sovjetrusland har gang på gang ved sin negative afstemning hindret, at der blev truffet positive beslutninger, selv når alle eller så godt som alle sikkerhedsrådets øvrige medlemmer var enige herom.

Veto er i perioden fra 1946 til 1950 blevet brugt af Sovjetrusland ikke mindre end 48 gange i alle mulige spørgsmål. Det gælder så forskellige spørgsmål som de fremmede tropper i Syrien og Libanon, det spanske spørgsmål, det græske spørgsmål — en hel række vetoer —, Korfustriden mellem Storbritannien og Albanien, det indonesiske spørgsmål, det tsekoslovakiske spørgsmål, Berlin-spørgsmålet, beretningen fra udvalget vedrørende atomkontrollen, spørgsmålet om nedrustning og kontrol dermed, generalsekretær Trygve Lies genvalg og endelig Korea-spørgsmålet, hvor man har nedlagt en række vetoer.

Med hensyn til optagelse af nye medlemmer i FN, som ifølge selve sit formål gerne skulle omfatte alle stater, har Sovjet en eller flere gange nedlagt veto mod optagelsen af Ceylon, Eire, Finland, Italien, Jordan, Nepal, Portugal, Sydkorea og Østrig.

Er det noget under, spørger jeg, at der indenfor FN og i alle andre kredse har bredt sig næsten håbløshed med hensyn til sikkerhedsrådets mulighed for overhovedet at fungere som fredsorgan? Som en reaktion mod al denne negativitet har man dels været nødt til at supplere FN som freds faktor med regionale sammenslutninger som Atlantpagten, dels har man på grund af sikkerhedsrådets svigten nu søgt at udbygge det fredsarbejde, der kan gøres af FN's plenarforsamling.

Se, denne negative og uforsonlige holdning, der indenfor FN er blevet lagt for dagen af Sovjet og dets allierede, har jo desværre ikke været begrænset til de politiske spørgsmål. Også hvor det gælder internationalt samarbejde på de økonomiske, kulturelle, sociale og humanitære områder, har Sovjet